

- iz Prdejskih paralelnih paranormalij -

000-001-100-000

Veseljko V. Simonovič

"Butafuoko, mi posodiš petdeset čukov? Vrnem z visokimi obrestmi."

"Diobuono, Bambuzelj, tebi so za tvoj iznajdbe že vsi posojali, ma soldov še nobeden ni nazaj videl!"

"Priznam, ampak zdaj gre zares. Danes mesec bom tak multimilijonar, da bodo še vrabci na strehi s prstom kazali za mano. Samo petdeset jurjev mi manjka za material."

"Kaj si si pa zdaj zopet izmislil, izmišljevalec?"

"Časovni stroj!"

"Si res pravi mušo-kavalo - pej zakaj si raje enkrat ne izmisliš stroja za delanje denarja?!"

V domu ostarelih krajanov v Prdejcih, pošta Prdejci-Center, se ni zgodilo nič vznemirljivega že odkar je debeli Rosko Karbunkelj povzročil splošen preplah, ker se mu je sanjalo, da bo konec sveta. Zato je vest, da bo Bambuzelj delal časovni stroj, naletela med oskrbovanci doma na veliko navdušenje. Tistih petdeset jurjev mu seveda nihče ni maral posoditi - osel gre le enkrat na led! - je imel pa Bambuzelj vendarle srečo, da so ravno takrat sprejeli v dom nekega ubogega Popoviča, kasneje Popov Po imenovanega, in je omenjeno vsoto suma sumarum našival od njega.

Potem se je zavlekel v domsko klet, pljunil v roke in se lotil sestavljanja svoje nenavadne naprave. Cel mesec je zbiral skupaj najrazličnejše odpadne materiale, ki jih je nadrapal, da še sam ni prav vedel, kje in kako. Ko se mu vsaj upravnik ne bi hodil ves čas drstit in repenčit, bi mu šlo delo še hitreje izpod rok. Bambuzelj bi ga bil najraje nekam poslal, pa si ni prav upal, ker je imel kosmato vest še od tistikrat, ko je izumljal zobno pasto proti zobobolu. Naneslo je namreč, da je takrat vse tako nesrečno pomešal, da se mu je na koncu izcimil v retorti živ smodnik - in že je moral upravnik klicati na pomoč gasilce, in to ljubljanske, ker so imeli prdejski za tako ogromen požar premajhno šprickahlo.

Devetdesetletni Bambuzelj, upokojeni podkovalec in derec konj,

pod večer svojega življenja pa tudi modrijan, znanstvenik in inovator-samouk, predvsem pa kronični hazarder, se v mednarodnih znanstvenih logih tudi drugače še ni uspel proslaviti. Že res, da je neizpodbitno dokazal, da je Zemlja okrogla, da jabolko nikoli ne pade daleč od drevesa in da hodijo Avstralci z glavo navzdol, pa kaj, ko so vse to dokazali tudi drugi pred njim! Je mar sam kriv, če se je rodil toliko tisoč let prepozno?! Seveda pa zato še ni vrgel puške v koruzo - medtem ko je dokončeval svoje časovno vozilo, se je npr. že pečal z mislijo, kako bi človek lahko postal neviden in pa kako bi se lahko spreminjal v druge ljudi in živali ter obratno.

Ampak o tem raje drugič, namesto tega pa se sedaj preselimo v klet prdejskega doma ostarelih krajanov, kjer se Bumbuzelj ravnokar pripravlja, da se bo vpisal na naslovno stran zgodovine in neskončno obogatel. Sobotno popoldne je, v kleti pa se je nabralo firbcev, da se še ganiti ne moreš. Tu so Konka Prevala, pa Železna babica, pa Bobi von Braun, Senica Ladja, Otrok ekonomske propagande, Sanofabič in še številni drugi duhamorneži, ki pa so zašli sem večinoma po pomoti, ker so mislili, da Bambuzelj praznuje rojstni dan in da se bo spet skrivaj pilo. Upravnika na srečo ni - ima dela prost dan, dežurna sestra strežnica Čebela pa kot običajno izrablja svoje dežurstvo za to, da se lahko enkrat na teden v miru naspi.

"O, Bambuzelj," že stotič sprašuje Konka Prevala, "kdaj bo lansiranje?" "Čez deset minut, sem že stokrat povedal. Karbunkelj, začni odštrevati!" "Ježeš, koga boste pa lansirali?" se prestraši Divja Lola Montez, ki po pameti za korak zaostaja za našimi prijatelji.

"Tebe, in to na Mars," se pošali debeli Rosko Karbunkelj, tako da se reva koj teče skrivat in jo najdejo šele čez dober teden med staro šaro na postrešju, potem ko je vsa zadeva že dolgo pozabljena.

"Ti, Bambuzelj, ob sedmih je na TV risanka, pazi, da nam ne boš v hiši kratkega stika naredil," opozarja skupina skeptikov na čelu z Železno babico, vendar se Bambuzelj za njihov nepoučeni živžav sploh ne zmeni. Še zadnjič preverja, če je vse na svojem mestu. Saj preveriti niti ni veliko - ves časovni stroj, kakor si ga je po pameti zamislil in izdelal, je sestavljen iz nekaj kovinskih palic, z žico povezanih v majavo ogrodje, na sredi je star avtomobilski sedež, pod njim štiritaktni dizel, ki dela samo na dva takta, ob straneh sta vedri s cementom za obtežitev, vmes pa nekaj zarjavelih ročic in raznobarnih žarnic - kolikor jih nepridipravi niso že med delom pokradli.

"Sanofabič," se Bambuzelj obrne k upokojenemu podeželskemu tičerju angleščine, "nate se zanesem, ker si šolan; če me čez tri ure ne bo nazaj, potem zasuči tole kolesce za 90 stopinj!"

"Celzija, Kelvina ali Fahrenheita?" vpraša Sanofabič, toda Bambuzelj ga ne sliši več, ker si je na glavo že pobodel čelado in očala za moped ter se zavihtel v sedež. Ljudje se za vsak primer odmaknejo za korak nazaj. Zdaj pa bo, kar bo.

Bambuzelj vtakne žico v električni pufer, pritisne na gumb slogerja,

zasuče ročico transmucijskega muta-transa in stopi na pedal vikel-vakeljna. Zasliši se ščeketanje elektrike. Neka starca se na vrat na nos zahajlja v pest. Nekje izpod sedeža se pokadi. Zasmrdi po zažgani izolaciji. Drugih bistvenih sprememb pri najboljši volji ni opaziti. Naš Spencerjev pilot se ne gane.

Čez pet minut se še vedno ne gane, kaj šele, da bi izginil v prihodnost. Pri prisotnih se pojavi dvom, ki postaja vse močnejši, dokler niso vsi prepričani, da jih je Bambuzelj spet enkrat vrgel na finto. Na vse pretege ga prično zmerjati, blizu pa si nobeden ne upa, ker se vseeno bojijo, da jih ne bi ruknila elektrika. Nazadnje se naveličajo, še enkrat ali dvakrat požugajo Bambuzlju s pestjo in se porazgubijo gledat TV. Bambuzelj ves ta čas trmasto boljši predse kot lipov bog.

Stvar pa je naslednja: vsi tisti, ki mislite, da se njegov poizkus ni posrečil, se motite. Sliši se neverjetno, toda Bambuzelj je dejansko premagal vse nam znane in neznane zakone fizike in tako postal prvi človek, ki je odpotoval v prihodnost. Njegovega senzacionalnega podviga prav nič ne zmanjšuje dejstvo, da mu je zadeva uspela samo na pol - nekje v svojih enačbah se je bil namreč uštel za en minus, tri kvadratne korene, eno Ludolfovo število in en Einsteinov principelj, zato je v prihodnost izginil samo njegov duh, medtem ko je telo ostalo tam, kamor spada. To pa je Bambuzlju povsem zadostovalo, saj si je izmislil časovni stroj z enim samim namenom, da bi hodil v prihodnost gledat, kako se je iztekla športna napoved za prejšnji teden, nato pa bi se vrnil v sedanost, torej v "prejšnji teden", kjer bi vplačal zmagovalno kombinacijo in milijoni bi mu kar sami od sebe leteli na kup. Rečeno - storjeno.

Bambuzelj, se pravi njegov duh, je torej preskočil s sobote na ponedeljek, si ogledal rezultate športne napovedi - slučaj je nanesel, da je ravno tistikrat razmeroma redka kombinacija 000-001-100-000 zadela nezaslišanih 450 milijonov dinarjev (starih) - in se spet vrnil.

Ko je spet odprl oči, je - kot se še spomnimo - spet sedel v stolu, obdan z železnim ogrođjem in ščeketanjem elektrike, bila pa je spet sobota. Izključil je vikel-vakelj in pogledal na uro - do sedmih zvečer je manjkalo še dvajset minut. Planil je kvišku, spotoma zalučal s sebe čelado in očala in se po stopnicah zapodil v dnevno sobo, kjer so ljudje dremali pred TV zaslonom.

"Ej'ga Bambuzelj!" je na mah vse oživel in se pričelo norčevati:

"Kako je bilo v prihodnosti?" So nam že zvišali penzije?"

"Vam ne, ker ste škisi, jaz si jo bom pa sam. Ampak nekdo mi mora posoditi dva dinarja. Samo še tokrat, častna roka."

"Nekam skromen si postal, odkar si bil v prihodnosti."

"Popov Po, posodi mi dva dinarja. Vrnem milijon. Dva milijona!"

"Jaz sem ti že petdeset jurjev posodil, pa mi je žal, ker sem slišal, da nič kaj rad ne vračaš. Naj ti drugi posodijo."

"Evo, uro dam naprodaj. Teče naprej in nazaj. Kdo kupi za dva dinarja, da bi ga koklja brcnila!"

"Meni jo daj," se brž oglasi Otrok ekonomske propagande, ki je na

glasu tudi kot prekupčevalec, "samo glej, da je ne boš nazaj terjal." Minuta in pol do sedmih. Bambuzelj pridirja do prdejskega časopisnega kioska, v katerem možata Pezdirčeva Nona med drugim nastavlja strankam tudi športno napoved, srečke, loto in še nekaj drugih oblik hazarda, sedaj pa ravnokar zapira.

"Ne še zapret, genadige Frau," že od daleč vpije Bambuzelj, huje kot če bi imel sršene v hlačah. "Vplačal bi rad."

"Če mislite športno napoved, sem jo že pred pol ure zapečatila."

"Pa odpečatite. En milijon vam bom dal."

"Ste nore gobe večerjali, Bambuzelj? Drugo soboto pridite!"

"Dvesto milijonov! No, prav - dvesto petdeset, ampak ste pa svinja, veste!"

"Spat pejte, ata, ker ste nažgani in ne veste, kaj čenčate. Drugi teden spet pridite, drugi teden," reče Pezdirčeva in mu zadrleskne vrata pred očmi. Evo, lep primer, kako so ljudje neumni, kot bi po župi priplaval: celo življenje jamrajo, kako so brez denarja, ko jim je pa treba samo roko stegniti, jo pa raje odtegnejo.

Bambuzelj gre pobito domov, pri tem pa tarna in joka kot pes v cerkvi.

"Ne porajtaj, Bambuzelj," ga tolažijo tovariši ter se skrivaj drezajo s komolci in se pomenljivo trkajo po čelu, "boš pa drugo soboto spet malo v ponedeljek skočil, pa bo. Samo prej se boš moral vrniti."

"Saj zato tudi jokam, sloni. Časovni stroj se mi je polomil, sedaj pa mi nobeden več ne bo hotel petdeset jurjev posoditi, da bi si novega naredil."

(Nedeljski dnevnik, 1979)